

FOLK OG LAND

NR. 1. 22. ÅRGANG.

LØRDAG 13. JANUAR 1973

LØSSALG KR. 2,—

SIEGFRIED:

Kong Haakon protesterte ikke mot at Norges krig var slutt

Nytt interessant kapitel i den tyske utgaven av Quislingboken til Ralph Hewins

Den britiske publisist og historiker Ralph Hewins oppholdt seg som kjent under storparten av annen verdenskrig i Sverige som representant for en britisk storavis. Han hadde nær kontakt med de norske flyktninger i Sverige, med de offisielle representanter for eksilregjeringen, og med sine landsmenn i den britiske legasjon i Stockholm. Hans mening om Hitler, om nasjonalsosialismen og for den saks skyld også om Quisling, falt sammen med meningen i de nevnte kretser. Han var kort sagt en brite som tjente sitt land etter beste evne i den krig det førte med Det tredje Rike. Han ikke bare aksepterte, men direkte understøttet det britiske krigspropagandafelttog, selv om han vel ikke tok alt for god fisk. Dog «Right or Wrong, my Country!» Men en ting var han, og det vel i likhet med de fleste selvstendige tenkende mennesker, klar over: at Norge som stat hadde avsluttet sin krig med Tyskland — hvis man da kan bruke et slikt ord — i og med kapitulasjonen i Trondheim 10. juni 1940.

Han slår dette uttrykkelig fast i den tyske utgaven av sin Quisling-biografi, som nå er kommet på Druffel-Verlag og som vi såvidt har nevnt her i bladet tidligere. Boken har på tysk fått tittelen «Quisling — Verräter oder Patriot? Porträt eines Norwegers.» Stort sett faller teksten sammen med den i den norske utgaven («Quisling — Profet uten ære»), dog har den fått et meget verdifullt tilleggskapitel: «Kapitel XIX Totale Kapitulation?» og det er dette vi skal se litt nærmere på her.

Hewins opplyser selv at han skrev dette tilleggskapitel i midten av 1971 og det er interessant å notere seg at det han der anfører har fått ny aktualitet og dertil også bekreftelse for kort tid siden. Vi tenker på det tyske sproginstituttets erklæring om at uttrykket «die gesamten» i kapitulasjonsavtalen ikke kan oversettes med noe annet enn «samtlige» (alle) og på den diskusjon som har foregått i AFTENPOSTEN mellom oberst Munthe-Kaas og Hewins om jurisdiskusjonsforholdene i Norge etter den

tyske kapitulasjon i mai 1945.

Om sitt syn dengang på Norges situasjon etter undertegnelsen av kapitulasjonsavtalen skriver han (side 270):

«Jeg som har iaktatt det norske sammenbrudd i syd og nord-Nor»
(Forts. side 2)

Hitler og nazismen «in» i England

En flom av filmer, teaterstykker m.v. og stor omsetning av nazi-relikvier

Som et apropos til meldingen i julenumret om at det foregår en livlig omsetning av Adolf Hitlers personlige eiendeler og egenhendige malerier etc. på «effekt-børsen» i München, kan vi opplyse at det ikke er lenge siden Førefens salt- og pepperbørser gikk samme veien. Da det dreiet seg om pene sølvgjenstander, var prisen selvsagt upåklagelig.

Men det er ikke bare Hitlers etterlatenskaper som er i vinden. Den økende interesse for slike nazi-relikvier har også ført til større efterspørsel når det gjelder andre NS-lederes eiendeler. Således er det på denne spesialbørsen i München blitt frembudt en kobberdåse som Reichsführer-SS Heinrich Himmler i sin tid forærte til sin kollega Reinhardt Heydrich. Den gikk for seks tusen kroner. Ellers er det kanskje spesielt i England interessen

for Hitler og det han stod for har blusset kraftig opp i det siste. Et telegram fra London melder spesielt om dette og korrespondenten grubler over hva årsaken kan være. Skulle vi antyde noe i den retning må det vel være dette at det nå blir åpenbart for flere og flere at det går raskt ad undas nøyaktig slik som både Hitler og Göring forutsa at det ville gå med Albion etter krigen. Dertil har man jo fått problemer med arbeidsløshet, med en flom av fargede og litt av hvert annet, problemer som i mangt og meget svarer til dem Hitler hadde å hanske med, og som han mestret.

Nevnte telegram forteller at aldri siden 1945 har så mange britiske forfattere, filmforfattere, filmprodusenter, TV-folk og teaterregisører befattet seg med Hitler som i løpet av de siste måneder.

I alt det som produseres

En tysk nasjonal avis skildrer den politiske situasjon slik i en karikatur med underskrift: «Den borgerlige velger begir seg inn i sin hule til en fireårig vintersøvn.» På side 5 bringer vi et intervju med den tyske nasjonale ungdomsfører Alfons Hueber med hans mere seriøse syn på de politiske forhold.

EN JØDE OM JØDER er titlen på en artikkel av Oscar Aall på side 5 som omhandler en bok Abba Eban har skrevet.

DET SPESIELLE UNGDOMS-STOFFET

på side 4 er som vanlig rikholdig, men ellers er jo storparten av stoffet i bladet lagt opp slik at det bør kunne interessere en politisk våken ungdom.

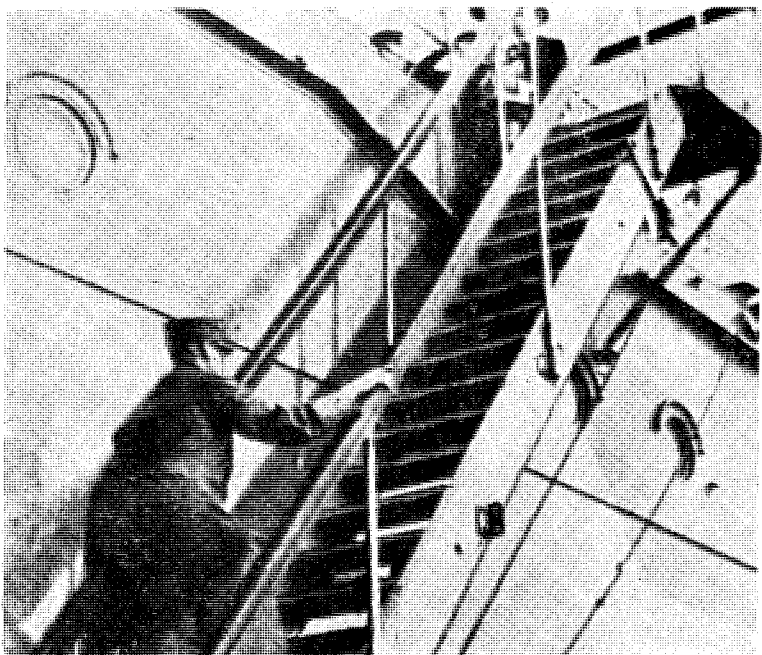
ANERKJENNELSEN AV DDR vil for de fleste stater, og sikkert for Norge, finne sted i dette år, og til høsten vil begge de tyske stater bli medlemmer av FN. Under den faste spalte «I brennpunktet» ser vi nærmere på denne «Øst-Tyskland»s inntreden på det internasjonale parkett. Side 2.

VERDEN SETT MED VÅRE ØYNE,

med kort omtale av hendelser vi finner av spesiell interesse, finner man som vanlig på siste side, og også ellers i bladet er det stoff av forskjellig art.

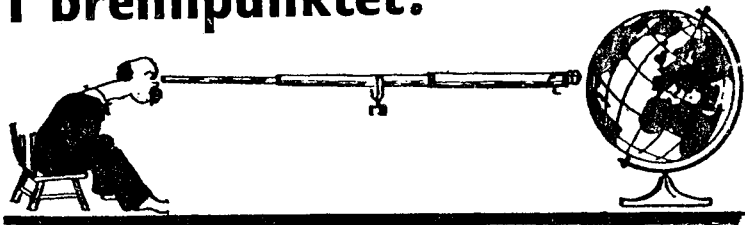
er det naturligvis en stor del absurde, komiske og grufulle Hitlerproduksjoner, men noe av det som lages må tas alvorlig. Det gjelder kanskje først og fremst den film om Hitlers «De siste ti dager», som vi forøvrig har nevnt såvidt tidligere. Fil-

(Forts. side 8)

Da kong Haakon gikk ombord i den britiske krysser i Tromsø 7. juni 1940 var han fullt klar over at Norges statlige krig var slutt, noe han stilltiende gav uttrykk for også i 1944.

I brennpunktet:

«Øst-Tyskland» blir salongfähig

Og trer frem på det internasjonale parkett

«DDR («Øst-Tyskland») er økonomisk en stormakt og politisk en dverg» har man ofte sagt de senere år, men i dette år vil DDR, såvidt man kan bedømme det, også politisk bli en stormakt, ikke minst som følge av sin økonomiske styrke. Der hvor Bundesrepublikken hittil alene har representert Tyskland vil det fremtidig i storparten av verden bli to tyske legasjoner, blant annet her i vårt eget land. Det er som kjent allerede bebudet av utenriksminister Vaarvik. Grunnen til dette er at DDR når det gjelder handel, Know How, teknologi m.v. har meget å by på. En kan vel også regne med at man vil anstrenge seg sterkt for å slå ut sine konkurrenter, ikke minst Bundesrepublikken. Det vil antagelig også lykkes herrene bak MUREN på mange områder, spesielt på områdene optikk, finmekanikk, kjemi og maskinbygging.

Det er Willy Brandts østpolitikk med undertegnelsen av grunnavtalen som har gjort det mulig for denne annen tyske stat å tre endelig ut av den verdensomfattende isolasjon. «Halsteindoktrinen» er død for alltid, og «Scheeldoktrinen» («Ingen diplomatisk anerkjennelse eller opptagelse i FN før de indre tyske forhold er ordnet») gjelder ikke lenger etter undertegnelsen av grunnavtalen.

Nå har det jo etterhvert oppstått flere huller i isolasjonsmuren, den har ikke vist seg like solid som MUREN i Berlin. Allerede fra siste november har DDR vært fullt medlem av UNESCO, noe man knapt har registrert i norsk dagspresse. Og selv ved FN har DDR nå, i likhet med Bundesrepublikken en fast observatør.

I to årtier har Bonn-regjeringene med alle midler, også penger, bremsert på den internasjonale akseptering av DDR. Til slutten av sekstiårene var disse bestrebelser også resultatrike, men fra 1968 av viste det seg mere og mere vanskelig å holde verdens økonomiske makt nr. 10 borte fra det internasjonale parkett, trass i at MUREN og drapene ved denne jo fremkalte almin-

nelig moralsk rystelse.

Hva man nå enn måtte mene om Brandts østpolitikk, så må det vel medgis at den under disse omstendigheter har en fornuftig bakgrunn, noe opposisjonens vaklende holdning jo også beviser. Man har vel også oppnådd ordninger som ellers ville ha vært hinsides rekkevidde fordi DDR fremfor alt har vært ute etter den internasjonale anerkjennelse som Bonn fremdeles satt med hovednøkkelen til.

Riktignok er det vel så at det også uten Bonns samtykke ville ha banet seg vei en anerkjennelse av DDR, men det ville tatt sin tid. På idrettens område er jo Sovjetunionen forlenget salongfähig og i München ble det påny demonstrert hvilken idrettsslig stormakt det gamle Preussen og Sachsen er. Også når det gjelder kultur, forskning og vitenskap har denne annen tyske stat etterhvert nådd frem til internasjonal anerkjennelse. Alt i alt deltar DDR i 500 av de ca. 2500 internasjonale organisasjoner, bl.a. i 125 medisinske foreninger, 120 vitenskapelig-kulturelle, 65 økonomiske og ca. 120 organisasjoner for reiseliv m.v.

I løpet av 1971–1972 hadde også et dusin nøytrale og vestlige stater, med de skandinaviske land i spissen, gitt Bundesrepublikkens utenriksdepartement å forstå at man ikke ville vente lenger med anerkjennelsen av DDR, og rundt omkring også i resten av verden var innstillingen den samme — ikke minst naturligvis fordi når alt kommer til alt så var det ingen som i sitt hjerte virkelig ønsket et samlet Tyskland igjen — hverken i øst eller i vest.

Ellers var det jo av økonomiske grunner statene holdt seg frempå når det gjaldt anerkjennelsen av DDR, naturligvis også Norge. Man regnet med at den som kom først til møllen fikk først malt når det gjaldt utbygging av handelsforbindelsene. Øst-Berlin har jo lenge lokket med industrioppdrag for milliarder av Mark, og mange vestlige stater er naturligvis sterkt interessert. Ikke minst betrakter Bundesre-

Kirken og det 8. bud

I en leder i VART LAND under overskriften «Skitne våpen mot blankt skjold» leser jeg bl.a.:

«Du skal ikke si falsk vitnesbyrd mot din neste, slik lyder det åttende bud, og på bakgrunn av vårt første-sideoppslag igår er det en høyst aktuell påminnelse. I Luthers lille katekisme er budet forklart som et forbud mot å lyve på vår neste, ikke å baktale eller føre onde ord på ham. Men idag kan altså en rettskaffen mann oppleve at all den ondskap budet skal verne oss imot, rammer ham med full tyngde.» Senere står det: «Ofte kvier man seg for å rykke ut for å stoppe rykteleflommen, men til syvende og sist er det bare en måte å få bukt med ondskapen på: Offentlig dementi.»

Som vi kjenner til er det Kirkens nødhjelp det gjelder, og den det går ut over er generalsekretæren. Det er beklagelig at han skal bli utsatt for dette, men saken har også en annen side. Jeg tror det er mange som ser det slik at det er «Kirken» som står for disse innsamlinger, og la meg ta et ek-

(Forts. side 3)

publikkens EEC-partnere med misundelse den florerende indretyske handel, hvor Bonn har innrømmet Pankow mange fordeler som egentlig ikke hører hjemme innen rammen av EEC. Derfor spør naturligvis Paris, Roma og London: Hvorfor skal vi vente lenger på klarsignal fra Bonn når BDR forlenget driver store forretninger med DDR?

I dette år vil imidlertid altså alle disse ønsker gå i oppfyllelse. Om det tyske spørsmål dermed er endelig løst er et annet spørsmål. Man kan vel riktignok regne med at de to tyske stater — både i FN, hvor de begge vil bli opptatt til høsten, og i andre internasjonale organer — vil ha felles interesser og i stor utstrekning understøtte hverandre. Blod er jo også tykkere enn vann. Men — så lenge begge de tyske stater er avhengig av fremmed militærmakt og ikke er istand til å drive noen egen virkelig utenrikspolitikk, kan vi ikke se at det i overskuelig fremtid er noen utsikt til at Tyskland skal kunne samles igjen. Det måtte da i tilfelle ble som en kommunistisk stat samlet omkring det Preussen som alltid har bestemt Tysklands skjebne.

Politicus

Kong Haakon - -

(forts. fra side 1)

ge i april og mai 1940 og var vendt tilbake til min journalistiske base i Stockholm, mente likeledes at Norge ikke lenger befant seg i krig. Den norske legasjon eksisterte der fremdeles pro forma og representerte interessene til flyktningene i sivilrettslig henseende, men den kunne ikke utøve noen militære forføyninger og gjorde heller ikke det. Den norske «Motstand» ble organisert av tre militærattachéer og en tjenestemann i den britiske legasjon, som jeg kjente alle sammen. Tilslutt ble det stillet opp norske «polititropper», finansiert av eksilregjeringen, fra flyktningenes rekke, men de måtte utdannes av svenske offiserer og stå under befaling av en svensk (kriminalpolitipresident Harry Södermann fra Interpol,) fordi Sverige var nøytralt og ikke anerkjente Norge som «krigsførende» makt. — — —

Da jeg 14.2.1944 underholdt meg med kong Haakon i London mente jeg fremdeles at Norge hadde kapitulert i juni 1940 og kom i samtalen løp med den bemerkning — — da Deres krig var slutt». Jeg sa dette uten noen slags hensikt å krenke monarken, som en fastslåing av en kjennsgjerning, og han korrigerer meg ikke og tok heller ikke anstøt av min bemerkning. — — —

Hewins slår ellers (side 272) fast at eksilregjeringen ikke hadde befalingen over noe som helst, ikke over sjø-, land- eller luftstridskrefter, ikke over sabotasje- eller motstandsformasjoner og ikke over handelsmarinen. Alt sammen stod under britisk kommando. Eksilregjeringen hadde altså ingen eksistente tropper eller noen organisasjon som den hadde kunnet «føre krig» med. Dette viser eksilregjeringens maktesløshet som følge av kapitulasjonen, skriver han.

Om eksilregjeringens virkelige stilling i London skriver han bl.a. (på side 285):

«Det var klart å erkjenne at de britiske myndigheter ikke ventet seg noen militære bidrag fra de menn som var gått i eksil. Medlemmer av regjeringen og dens personale møtte forakt som defaitister og mistenkelige som ville tiltuske seg de gunstigste betingelser hos fienden. Deres oppholdsrum ble gjennomsokt av den britiske Secret Service og ildvåpen ble fratt dem. Koht beklaget seg etter sin ankomst over tillitsbrudd fra engelskmennenes side og Trygve Lie kalte Churchill «bare en journalist». Størsteparten av medlemmene i regjeringen Nygaardsvold var til å begynne med «non personae gratae» hos høyere britiske myndigheter og Koht måtte snart tre tilbake. Hambro avreiste til Amerika.

„Onkel Karl”, som den kongelige

engelske familie kalte kong Haakon, ble naturligvis behandlet med høflighet og han hadde arvet Appleton House fra dronning Maud. Slik forlenet han også sin stakkarlige regjering med litt verdighet. Dens mislige stilling kan kanskje bli belyst gjennom den kjennsgjerning at den såkalte «Overkommando» for hæren bare hadde ett eneste værelse i Norwayhouse i London W.I., Cockspur Street, hvor forretningskontorene til norske passasjerskib, norske reisebyråer og den norske klubb lå.»

På side 275 kommer Hewins inn på den svindel som har vært drevet med sammenblandingen av begrepet krig de jure med stillingen de facto. Skal dette godtas, så er jo Norge fortsatt de jure i krig med Tyskland eftersom det ikke er undertegnet noen fredsavtale skjønt begge er NATO-medlemmer! Det gjelder også forholdet mellom Tyskland og Sovjet-samveldet og var for endel år siden gjenstand for skarp meningsutveksling mellom Harold Macmillan og Nikita Krustsjov. Hewins skriver at han må klarlegge dette forhold nærmere eftersom «den de jure bestående situasjon av norske jurister og historikere i retten og i pressen bevisst eller ubevisst gjentatte ganger har vært benyttet til å tåkelegge problemet og å forvirre offentligheten.»

Og, skriver han:

«De facto er kapitulasjonshistorien overraskende enkel og den forvirring som er stiftet omkring den er blitt fremkalt kunstig.

Oslo ble 9. april etter anmodning av regjeringen overgitt uten et skudd og alle andre viktige byer og havner fra Narvik og sydover ble tatt i løpet av natten. Kongen og de ledende ministre, såvel som kronprinsessen med sine barn og stortingspresident C. J. Hambro, flyktet i tiden inntil 12. april til Sverige. Der ble kongen og hans regjering nektet tillatelse til å opprette en eksilregjering. Så flyktet de gjennom Midt-Norge, skulde seg herunder på forskjellig måte i forkledning, til de fikk asyl 29.—30. april på et britisk krigsskib i Molde. Derfra ble de bragt til Harstad og senere på et norsk skib til en villa i omegnen av Tromsø lengst i nord.

Spredte spontane kamphandlinger, spesielt i Oslofjorden, ved Oslo flyplass og mot den tyske luftvåpenattaché Spiller ved Hamar, skapte et skinn av motstand, men ethvert krav på organisert motstand endte med oppløsningen av det store hovedkvarter ved Lillehammer 15. april. Bare 3500 mann av 6. divisjon forble som sluttet enhet, taktisk underlagt engelskmennene ved Harstad, nord

(Forts. side 6)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Redaksjonssekretær:

ERIK RUNE HANSEN

Den onde sed spirer

Så gikk vi inn også i dette nye året under drønnet av kanoner og bomber og skrik av ulykkelige mennesker rammet av lidelse, frykt og nød. Slik vi har gjort det hvert år siden de hykleriske seirende statsmenn fra annen verdenskrig lovet verden fred, sikkerhet og frihet bare Hitler og alt hans vesen var utryddet.

Vi kan ikke i vår villeste fantasi tenke oss at et nasjonalsosialistisk Tyskland kunne ha budt verden noe tilnærmelsesvis i likhet med den avgrunn av blod, vold, undertrykkelse, og fremfor alt hykleri, som verden har opplevet siden 1945.

Og når vi her nevner hykleriet, så synes det å være selve grunnprinsippet i den demokratiske verden som steg opp fra ruinene av annen verdenskrig. For det kan da vel ikke være et anfall av skjære uvitenheten og glemsheten som har angrepet både presse og statsmenn?

USA holder på å drukne Nordvietnam under et regn av bomber, og en hel verden, naturligvis med de skandinaviske stater i spissen, okker og ajer seg akkurat som om dette var noe nytt og forferdelig som hadde rammet en skyldløs verden. Mens det i virkeligheten jo bare er frukter av den onde sed de allierte sådde i annen verdenskrig.

Vi har her i bladet gang på gang og opp gjennom de siste tyve år pekt på dette at man i annen verdenskrig bevisst rev ned all den beskyttelse av sivile som møysommelig var blitt bygget opp for å humanisere krigen i den utstrekning det overhodet var mulig. Krig skulle være et oppgjør mellom soldater. Naturligvis kunne det hende at også sivile ble rammet under krigføring, men det var barbarisk å rette våpnene med vitende og vilje mot sivilbefolkningen — noe som hørte middelalderen til. Det første skritt på veien tilbake til barbariet tok England i første verdenskrig med sin sulteblokade og det fortsatte under Churchills ledelse trofast denne kurs også i annen verdenskrig.

La gå med at hyklerne gjerne vil glemme dette, men det får da være grenser for alt. Og det DAGBLADET presterer i forbindelse med det amerikanske bomberegner over Vietnam synes vi går langt ut over alle anstendigheters grenser. Det presterer nemlig følgende i en leder betitlet «Makten og æren»:

«I løpet av den 2. verdenskrig kastet Görings flyvåpen 80 000 tonn bomber over Storbritannia. Under Lyndon B. Johnsons og Richard Nixons regjeringstid er det kastet over sju millioner tonn bomber over Indokina — — —»

Vi har riktignok ikke stor fidus til DAGBLADETs kunnskaper om det bladet skriver om, spesielt ikke når det gjelder forholdene under annen verdenskrig, men så tomt kan det da ikke være i kunnskapsbeholdningen at man ikke er fullt klar over følgende:

Det var Storbritannia som innledet bombingene av mål som ubestridelig var ikke-militære og som ikke var villig til å slutte en avtale med Tyskland om at ikke så skulle skje. Det var dette som var foranledningen til at Hitler tilslutt måtte svare med samme mynt og lot kaste de 80 000 tonn bomber over Storbritannia. Hva Storbritannia og USA øste ned over tyske byer langt utenfor enhver krigssone tier DAGBLADET hyklerisk med. Har bla-

Våpenstillstandsavtalen og den feilaktige OVERSETTELSE

I forbindelse med det stoff vi bragte i julenumret om translator Werner Müllers innlegg i AFTENPOSTEN om oversettelsen av uttrykket «die gesamten» i våpenstillstandsavtalen av 1940, nevner vi at saken også omtales av en innsender i Skiensavisen VARDEN. Etter å ha gjengitt Werner Müllers innlegg i store trekk slutter innsenderen (J.E. d. e.) slik:

«Så langt har jeg fulgt som utdrag innlegget fra translator Müller. Men hvilken betydning vil nå dette ha, at det ikke kan være noen tvil om at «gesamten» skal oversettes med «samtlige»? — Jo, det har den betydning at hele det norske «rettsoppgjør» bygger — bevisst eller ubevisst — på et falsum, og at de mange tusener som har fått «landssvikstemplet» på seg er dømt på feilaktige premisser.

Det kunne skrives adskillig mer om dette, men jeg skal nøye meg med å referere til hva vår fremste rettslære på strafferettens område sier om «rettsoppgjøret»: «Det har aldri forekommet slik rettsløshet i Norge», sier professor Skeie. — «Jeg tror at hele det norske rettsvesen ble ødelagt under rettsoppgjøret», sier forfatteren Jens Bjørneboe. Overlege Johan Scharffenberg sier: «Den systematiske historieforfalskning synkerverver almenhetens omdømme». Utallige andre uttalelser går i samme retning. Hva gjør så våre myndigheter for å rette på skandalen? Jo, de sier: «Ro omkring rettsoppgjøret» og la heller de tusener straffedømte lide. — Men hvorfor?»

det da aldri hørt om Linde-mann-planen, som gikk ut på direkte å sonebombe boligkvarterer i de tyske byer i den hensikt å ramme sivilbefolkningen så hardt at det ble kaos og opprør? Hvis ikke anbefaler vi til høytlesning i redaksjonen for eksempel boken til den britiske jurist og publisist Veale: «Advance to Barbarism». Og når det for eksempel gjelder den umenneskelige massebombing av flyktningebyen Dresden, som var uten enhver militær betydning, så finnes det både tyske og amerikanske bøker om denne grufulle krigsforbrytelse. Hvorfor nevner så ikke DAGBLADET det? Og hvorfor var alle de søte demokratene tause dengang — hvis de da ikke direkte jublet?

Og hva med den unødvendige og grufulle anvendelse av atombomben mot et Japan som allerede de facto

HALLGEIR HORDE:

Har zion monopol på hevn?

Sett at det hadde vært negre som bodde i Syd-Tirol. Hvor mange frihetskampanjer, hjelpeaksjoner, solidaritetskomitéer og ditto erklæringer ville vi ikke da blitt vitner til.

Eller sett at de nedmelede idrettsfolkene i München hadde vært hvite sydafrikanere — boere — som ble likvidert av svarte «frihetskjemper» fra bushen. Ja, for det hadde sikkert ikke vært tale om terrorister da.

Det er påfallende at hver gang araberne rammer israelerne med et raid, så blir affæren omtalt i massemediene som om den ikke skulle ha noen som helst foranledning, men være en uprovosert og på alle måter kriminell misgjerning, som de intetlatende og nærmest uskyldige israelerne har enhver rett til å hevne med all himmelens velsignelse.

Det kan nok innvendes at Olympia-München var et lite veloverveiet sted for en slik handling, men bortsett fra det var jo alt sammen helt i tråd med den hjemmefrontkrigføring vi kjenner fra vår egen nyere historie, og som vi ikke har hørt noen finne moralsk betenkelig.

Når man på hjemlig hold har så vanskelig for å «verdssette» denne aksjonen riktig, kommer det kanskje av at man har fortrenget minnene om sine egne terrorhandlinger og hvilken omtale man i sin tid gav dem. München-aksjonen derimot blir beskrevet som «en skjendelselsgjerning så uhyggelig at den nesten sprenger normale menneskers forestillingsevne».

For å sette det hele i et riktigere perspektiv, finner vi det derfor på sin plass å gjengi enkelte poster fra motpartens merittliste. Det finnes nemlig også andre re-

hadde oppgitt krigen? Hvorfor nevner ikke DAGBLADET og de andre hyklerne dette?

Saken er jo kort og godt den at USA bare følger den gamle, demokratiske kursen med angrep på sivilbefolkningen hvor man ikke kommer noen vei mot soldatene. Barbarisk og hensynsløst.

Og hvorfor så den store jammer nå når det ikke bare var taust dengang, men hvor man både i Norge og de andre gråtkvalte land i tillegg til tausheten dengang senere direkte har skrytt av alle de brutale overtredelser av alle fastsatte krigsregler som man begikk dengang?

Kan dette kalles annet enn ekkelt hykleri?

ne terror-organisasjoner enn «Svart september», og disse har heller ikke akkurat ligget på latsiden. Vi tenker på de zionistiske Hagana, Irgun- og Stern-bandene, som vel også har gitt araberne et og annet å hevne.

Her altså noen av zionistenes fredelige tiltak for å fremme sine mål i Midt-Østen:

22-7-46 Massakren på hotell Kong David.

10-4-48 Deir Jassin-massakren.

14-4-48 Naseruddine-massakren.

20-4-48 Carmel-massakren.

Mai 1948 Al-Qabu-massakren

3-5-48 Beit Diras-massakren.

5-5-48 Beitkhoury-massakren

6-5-48 Az-Zaytoun-massakren

13-5-50 Wadi Araba-massakren.

7-2-51 Sharafat-massakren.

2-4-51 Falameh-massakren.

14-10-53 Qibya-massakren.

28-3-54 Nahalin-massakren.

28-2-55 Gaza-massakren.

31-5-55 Khan Junis-massakren.

31-8-55 Khan Junis-massakren.

11-12-55 Tiberia-massakren.

2-11-55 As Sabha-massakren.

5-4-56 Gaza-massakren.

16-8-56 Rafa-massakren.

12-9-56 Ar-Rahawa-massakren.

13-9-56 Gaharandal-massakren.

25-9-56 Houssan-massakren.

10-10-56 Qalqiljah-massakren

29-10-56 Kafr Kassem-massakren.

Nov. 1956 Gazastrip-massakren.

(O.s.v., o.s.v. . . .)

KIRKEN — —

(Forts. fra side 2)

sempel. I Bærum hvor jeg bor skal det bygges en kirke. Den vil komme på over 8 millioner. Kunne ikke den være bygget litt billigere, så kunne resten gå til utviklingshjelp?

En annen ting er at man bør se litt tilbake til 1945. Hvordan var det med det åttende bud da? Det måtte vel komme et rettsoppgjør, men det var jo mange som ble utsatt for stor hets, og vi glemmer ikke så lett en bok som kom ut: «Folkedommen over NS». Den burde ikke sett dagens lys, skrevet som den var av en kjent biskop. Det var nok mange, til og med biskoper, som ikke var enige med ham, men hvorfor protesterte så ikke disse. Jeg bare spør. Det ser ut til å «gå en nemesis» gjennom livet.

Igen vil jeg si: La oss bygge billigere kirker, så vil vi også få mere å sende til utviklingslandene.

Harald Kristiansen

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

På'n igjen

Efter å ha massakrert et respektabelt antall kalorier og latt skjenende nyttårs-raketter bringe oss inn i det nye år, er vi atter tilbake på plass. Nå gjelder det å hvile ut etter juleferien og samle krefter til oppgavene i 1973.

☆

Fra 1. januar ble prisstoppen opphevet. Det er slik med prisstopper at det kommer alltid en dagen derpå og da blir det gjerne mer likt en prisgalopp. Nå har man fra såkalt ansvarlig hold hevdet at det ventes en «ubetydelig» prisstigning. Hvor er den vanlige familie idag for hvem en prisstigning er «ubetydelig»?

Nei, vi vil nok få merke det. Særlig vil vel ting som øl, sprit og tobakk få seg en omgang av Korvald & Co. For dette er ting regjeringen på den ene side mener vi ikke må røre, men som staten på den annen side neppe ville klart seg uten inntektene fra. Derfor øker man avgiftene og helliggjør motivasjonen og håper at vi kjøper allikevel.

☆

Innvandringen vil fortsette i år som i fjor. I en av våre dagsaviser kunne man nettopp lese om hvor godt innvanderne likte seg her i Norge. Etter 2 til 3 år hadde man allerede fått innstallert seg så godt at man kunne be familien komme etter. Her må det være noe som ikke stemmer. En vanlig norsk familie vil ikke kunne få tildelt en skikkelig leilighet på minst 3 år etter at søknad er innsendt. Selv ikke om man har legeattest — «for det har alle», svarer man hos de berørte myndigheter. Selv ikke om man bor i et kott på størrelse med en camping-vogn — man er ikke sigøyner. En ung dame har fortalt oss at man på leiegarðskontoret faktisk presterte å si at det nærmest var hennes egen skyld at hun ikke kunne få en skikkelig leilighet! Motivasjonen var at hun sikkert ikke hadde benyttet sin demokratiske stemmerett på

riktig måte — det var nemlig politikernes sak å skaffe leiligheter nok! Utrolig, men likevel sant!

Hva hjelper det forresten at politikerne bygger så lenge de samme tillater en innvandringspolitikk som stadig vil stille nordmenn bakerst i køen?

Vi vet at innvandringen i og for seg liten innflytelse har på boligmangelen. Men man må kunne forlange at alle boligsøkende nordmenn er i hus før man gir utlendinger klarsignal for innvandring.

OM DEN NORSKE VAREHEISEN

I et radioprogram den 13. desember ble det opplyst at den siste ulven i kongeriket ble skutt i februar 1964. Nesten ti år senere, våren 1972, besluttet myndighetene seg til å frede ulven (!)

Nu forstår vi bedre hva de norske NS-folkene i sin tid siktet til, da de hevdet at vi burde få en «handlekraftig regjering».

Grisen er lykkens non plus ultra — den føler seg vel i dritten.

(Friedrich Hebbel)

Nordiska Rikspartiets Partikongress

I dagene 25. og 26. november 1972, ble NRP's partikongress avholdt i Borås — Dalsjörfors.

Hensikten med kongressen var å høre partimedlemmenes meninger og syn på virksomheten i 1973.

Partiets PR-mann Heinz Burgemeister, ønsket velkommen fra en solkorspyrdet talerstol. Deretter ga han ordet til partilederen, Göran Assar Oredsson. Oredssons tale høstet sterke bifall og Borås-avdelingens representant overrakte partilederen blomster i anledning av at det var hans første besøk i avdelingen.

Så ble ordet gitt fritt til forslag og spørsmål.

Etter noen givende arbeidstimer ble det servert kaffe og smørbrød. Deretter fulgte en film om partiets virksomhet i 1972. Den før-

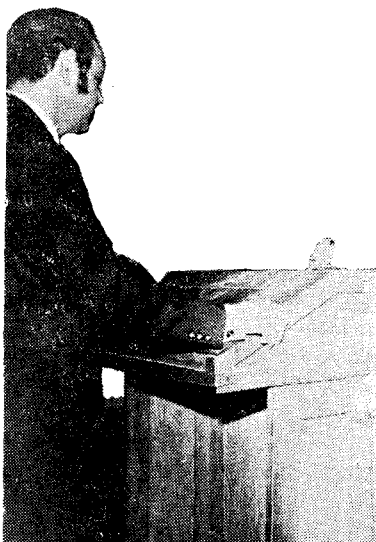
ste kongressdagen ble avsluttet med en bilkortesje fra forsamlingslokalet i Dalsjörfors til hotell City i Borås.

Etter frokost søndag 26., startet kongressdagen kl. 9 med bilkortesje tilbake til forsamlingslokalet.

Dagen ble preget av alvor og vilje til arbeid for den nasjonale front som idag er marxismens og kapitalismens eneste alternativ. Det ble solgt store mengder virksomhetsmaterieil.

Kongressen ble avsluttet med at deltagerne vedtok å sende en resolusjon til statsminister Palme og den svenske regjering.

Nordiska Rikspartiets partikongress ble en verdig og sterk avslutning på virksomhetsåret 1972, og ga et godt grunnlag for forberedelsene til valget i år.

Oredsson på talerstolen.

Da sprakk overlæreren!

Unge NUF-medlemmer truet med utvisning etter foredrag i en samfunnsfagtime!

Rett før jul fikk vi følgende historie fra noen elever ved Rosenhoff skole:

I forbindelse med en time i samfunnsfag skulle de som ville få anledning til å holde et politisk foredrag. Vanligvis pleier slike foredrag å være nokså preget av tidens venstre-ekstreme slagside, men denne gang meldte det seg kun to elever — medlemmer av Nasjonal Ungdomsfylking.

Helt fra starten av viste klassens kvinnelige lærer at et foredrag om Nasjonalsozialismen var mer enn hun kunne tolerere. Hun begynte med å avbryte foredraget med å stille spørsmål om forskjellige ords betydning. Senere prøvde hun å ta brodden av foredraget gjennom å le høyt når hun ikke var enig i det som ble sagt. Elevenes tålmodighet tok slutt og de ba sin lærer komme med argumenter

i stedet for tåpelige latteutbrudd. Plutselig avbrøt hun foredraget, og da elevene protesterte ble de sendt på gangen.

Det var da de unge nasjonalistene fant tiden inne til å klage til skolens overlærer. Der fikk de overlærers personlige undervisning i demokratiets virke i praksis. Etter å ha kommet med det vanlige hets-oppgulpet om at «nazismen» er synonymt med vold, ble guttene truet med utvisning av skolen om de ikke «holdt opp med dette nazistiske våset».

At dette har styrket guttene i deres tro på at demokratiet har utspilt sin rolle er vi overbevist om. Hvis lærerne på Rosenhoff Skole fortsetter å tilkjennegi sin demokratiske stupiditet på en slik måte i fremtiden, ser Nasjonalsosialismens fremtid absolutt lys ut!

Erik.

U-båten og prosedyren

Det man så av politisk handling i forbindelse med det som foregikk i Sognefjorden er lite tillitsvekkende. Selv mens jakten pågikk for fullt, kunne man fra SF-hold høre uttalelser hvor det nærmest ble hevdet at u-båten var et fantasifoster. En av de mange u-båter som pleier å dukke opp når forsvarsbudsjettet skal diskuteres i Stortinget.

Heldigvis var ikke den politiske ledelsen fullt så mistroisk, men man hadde hele tiden en ubehagelig følelse av at viljen til å finne noe ikke var tilstede. Av hensyn til de utenrikspolitiske følger lot det til at landets sikkerhet måtte komme i annen rekke.

Er det da noen grunn til å tvile på de observasjoner som ble gjort i Sognefjorden?

Vi vet at det på samme sted er blitt observert u-båter tidligere. Vi vet at russiske fly hver dag krenker våre grenser for å teste vår årvåkenhet. Vi vet at sovjetiske overflate-fartøyer — fullastet med elektronisk spionasje-utstyr — stadig søker havn under falske foregivender i nærheten av norske militærbaser. Og vi vet at det i Moskva ligger ferdige planer for en invasjon av Norden. Den tsjekkiske avhopper og tidligere betrodde general — Senja, har også avslørt uhyggelige ting om ferdig trykte rasjone-

ringskort, pengesedler og likvidasjons-lister — og så skulle man ikke tro på eksistensen av en fiendtlig u-båt i en norsk fjord!

Det måtte da så absolutt være i Norges interesse å hindre den formodede u-båt å unnsnippe. Dessverre så det ut til at den politiske innblanding i forsvarstekniske spørsmål gjorde dette vanskelig. Det må ha vært med et trygt hånflir man i øst fulgte lille Norges forsøk på å forsvare sine interesser uten at man skulle trække noen på tærne. En norsk marinebåt utstyrt med målsøkende raketter får kontakt med u-båten — og skyter varselskudd. Ifølge prosedyren må man først varsle — og i mellomtiden forsvant u-båten naturlig nok. Man burde forstått at en u-båt på oppdrag i en norsk fjord visste hva den hadde gitt seg ut på, og noen overgivelse som følge av avsløring og varselskudd var helt urealistisk. Man angriper ikke en fiendtlig u-båt slik man angriper en politisk motstander i Stortinget. Tåkeprat og politiske bomskudd kan man komme tilbake til og takle av med en «utgreiing». I jakten på en u-båt derimot vil bare et bomskudd gi fienden muligheter til å unnsnippe.

La derfor de militære ta seg av u-båter i fremtiden. Deretter blir det politikernes sak å takle saken på best mulig måte — og helst uten at unfallenheten og respekten for de mektige i øst blir alt for åpenbar.

Kark.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.

Telefon 33 49 00

Efter valget i Tyskland:

«VI HAR EN LANG MARSJ FORAN OSS»

Intervju med lederen for Ungdomsorganisasjonen i det vest-tyske NPD, ALFONS HUEBER.

Til tross for, eller vel egentlig på grunn av, det sterke tilbakeslaget ved siste Forbundsvalg, fortsetter det Nasjonaldemokratiske Parti (NPD) i Forbundsrepublikken, arbeidet for et nytt og bedre Tyskland med uforminsket styrke. Gjennom NPD's ungdomsorganisasjon (JN) spiller de yngre grupperinger innen partiet en stadig viktigere rolle i dette arbeide.

Vi har vært så heldige å få et intervju med lederen for de unge nasjonaldemokrater, Alfons Hueber, og tatt opp en del problemer som vi tror kan være av interesse også for norske ungnasjonalister. Hueber, som er 23 år gammel, løytnant i reserven og jus-student ved Universitetet i München, regnes som en av NPD's kommende, unge menn. Under hans ledelse har JN utviklet seg til en effektivt arbeidende og solid oppbygget aveling innen moderpartiet.

FOLK OG LAND: Hvilken organisatorisk stilling har de unge nasjonaldemokrater (JN) innen moderpartiet?

HUEBER: JN er NPD's ungdomsorganisasjon, og dermed en — forresten den eneste — underavdeling av NPD. Følgelig er vår selvstendighet noe begrenset. Denne begrensning ble dog gjennom vedtak på JN-landsmøte i mai —72, redusert til et minimum, nemlig til de rene konflikttilfeller. De unge nasjonaldemokrater har nu adskillig flere rettigheter enn tidligere; eksempelvis velger vi selv formann og ledelse i JN. Vi er med andre ord bedre stillet enn bl.a. ungsosialistene i SPD (Willy Brandts sosialdemokratiske parti), som bare har status av en arbeidsgruppe innen partiet.

F&L: Eksisterer de samme ideologiske og generasjonsbestemte motsetninger mellom JN og moderpartiet, som vi finner i så mange politiske bevegelser?

H: JN-statuttene slår fast at vårt arbeide ikke skal være en erstatning for NPDs aktivitet, men et supplement til denne. Rent bortsett fra at NPD ikke har råd til å slite seg ut med ideologi- og generasjonskonflikter, kan vi slå fast at slike ikke finnes. Selvfølgelig finnes — som i enhver større organisasjon — innenfor JN ulike syn i enkeltsaker. Men der er ingen generell meningsforskjell mellom JN og NPD. Og slett ikke på grunn av generasjonskløften.

F&L: Hvordan er de unge nasjonaldemokraters muligheter til påvirkning og opprykning innen NPD.

H: Disse muligheter er ikke på noen måte begrenset. Men ingen har krav på innflytelse. Her virker innsatsen avgjørende — og det finner jeg riktig. Jeg kan imidlertid med glede slå fast

at de unge nasjonaldemokraters innflytelse i den siste tid har vært stigende, og dette vil vel også bli tilfelle i fremtiden.

F&L: NPD kaller seg nasjonalkonservativt. Hva skiller NPD fra de borgerlige Unionspartier, CDU/CSU? Er dette bare en forskjell mellom mer og mindre konservative partier?

H: Ikke enhver som henger ut en nasjonal fane av vinduet er derfor nasjonal. Som regel blir den flukssens hentet inn igjen når en eller annen begynner å ta denne nasjonale flaggingen alvorlig.

NPD er et nasjonalt parti som vil realisere sin nasjonale vilje på en frihetlig måte. Begrepet konservativ har fått en betydning i Vest-Tyskland som noe nedstøvet og gammelmødig; det kan da synes merkelig at NPD benytter dette begrep med sitt mindreverdige, kvalitative innhold.

Men de innenfor NPD som betegner seg som konservative, forstår herunder noe ganske annet enn de borgerlige CDU/CSU-politikere når disse av og til tar denne glosen i sin munn. Disse har forstått konservativ i betydningen hermetisert og nedfrosset, dvs. i betydningen bevarelse av eksisterende forhold. Konservatismen er dermed som begrep blitt kompromittert. Desto mindre av det eksisterende samfunn som er verdt å bevare, desto hardere vil en slik konservatisme bli rammet av en krise. Nasjonaldemokrater kan aldri være gartner-konservative, eller «julenisser for samme hvilket Establishment» som Schrenck-Notzing har kalt denne type konservative. Vi nasjonaldemokrater oppfatter oss som medlemmer av et parti i kamp for dynamiske forandringer.

F&L: Hvilken rolle spiller den moderne naturviten-

Alfons Hueber

skap for ideologidebatten innen NPD?

H: I motsetning til tidligere kan de nasjonale idag bygge sitt bilde på ubestridelig vitenskapelig grunnlag. (Forts. side 6)

Alarik:

Slik forfører man hvite fredskorps-jenter

Av en veiledning for negere

Har du lyst på en fredskorps-pike? Da skal du ikke gå til presten, men spørre Malimoto til råds. Malimoto, som er medarbeider i et av Afrikas ledende ukeblader, «Drum», men ellers en ukjent størrelse, gir sine afrikanske Don Juan-kandidater en usmakelig og ikke så lite dristig oppskrift på hvordan de skal «nedlegge» fredskorps-piker. Som rimeleg kan være har disse retningslinjene både forbløffet og forarget de ansatte ved den amerikanske ambassaden i Kenya.

Malimoto fraråder sine stammefrender å være for intellektualistiske og høyt travende hvis de vil gjøre inntrykk på en fredskorps-deltager. «Det å møte en svart intellektuell dreper deres følelse av overlegenhet», skriver han. «Det skuffer dem, for det de egentlig søker, er det primitive, dyriske og ville Afrika. Når de kommer på besøk til masaiene og karamojongene, er det bare for å beskue deres lange, nakne lemmer. De venter ikke å møte jevnbyrdige, men laverestående mennesker, som de har meldt seg frivillig for å hjelpe. Det de venter å finne, og egentlig leter etter, er det primitive villdyr, som kan gi dem en ekte og uhemmet

OSCAR AALL:

En jøde om jøder

Abba Eban: «Mitt folk. Jødernes liv og historie».

Når en politiker skriver, må man vente å finne et forsvaret for den politikk han representerer. Eban er intet unntak: Man må altså vente å finne gassballongen med de 6 millioner; og den er der da også, ganske riktig. For Eban er sionist, og hans fremstilling av jødisk historie er på hver eneste side en begrunnelse for at jødene må ha sitt eget land: Overalt hvor der har vært jøder, har der meget snart oppstått tildels ondartete anti-jødiske, såkalte «antisemitiske» bevegelser ofte med avskyelige utskielser i sitt følge. Han tar samvittighetsfullt for seg hvert enkelt land og hver enkelt epoke fra 1700 f.Kr. og til i dag: Egypt, Persia, Syria, Romerriket, de Arabiske riker, Spania, Frankrike, England, Tyskland, Russland, Polen, ja selv USA: Er

der jøder blant andre folk blir der antisemitisme, enten i den form at man gjerne vil eksportere dem (England 1290, Tyskland 1938) m.fl.) eller at man vil holde på dem på en måte som jødene selv ikke ønsker (Egypt ca. 1450 f.Kr., Sovjet 1970 e.Kr. m. fl.) Jøder betyr simpelthen antisemitisme; så langt er A. E. helt overbevisende.

Og så noen bemerkninger til et enkelt, meget vesentlig punkt: Side 16, om utvandringen fra Egypt, sier han: «Det skjedde under den tyrann, hvis identitet nu med sikkerhet kan fastslås: Ramses II — (ca. 1250 f.Kr.).

Det ser ut som utenriksminister Eban har oversatt bibelens utsagn i 1. Kongebok 6,1, som angir 480 år mellom grunnstensnedleggelsen til Salomotemplet ca. 970 f.Kr. og utvandringen, hvilket gir 1450 f.Kr. for exodus.

Det later til at han har Overhørt det av geologer og arkeologer etter krigen forkynte ekko av det store PANG på den tiden, dvs. ca. 1450 f.Kr. — Santorinekspløsjonen! !

Denne vulkan-ekspløsjonen i Egeerhavet har vært minst tre ganger så voldsom som Krakatau i 1883, og gir oss forklaringen på følgende historiske gåter:

1) Det kretensiske Middelhavsvelde og den Minoiske kulturs undergang.

2) Det greske sagn om en kjempemessig oversvømmelse under kong Deukalion og dronning Pyrrha (ca.) «700 år før den første olympiade» — 776 f.Kr.

3) Sannsynligvis Hyksosherredømmets slutt i Egypt. Hyksos forsmådde å bruke noen av de store Egyptiske byer som hovedstad, men

(Forts. side 7)

Abba Eban

(Forts. side 8)

Efter valget i Tyskland — —

(Forts. fra side 5)

Mens de venstreradikale står på samme standpunkt som i forrige århundre, befinner våre standpunkt seg i overensstemmelse med f.eks. en så ny politisk relevant vitenskap som sammenlignende adferdsforskning. De muligheter som her byr seg må utnyttes. Forskningsresultatene til Lorenz, Adrey, Jensen o.a. er derfor ikke bare viktig for den indre idédebatt i JN, men også for det utadvendte propagandaarbeide.

F&L: Hvordan vil De kort karakterisere det menneske- bilde de unge nasjonaldemokrater bygger på?

H: Som NPD går vi ut fra et realistisk menneskebilde. Vi lager ikke som de venstreradikale en skrivebordskisse av mennesket, en skisse som mennesket så må tvinges inn i. Våre utkast til en ny orden og et bedre samfunn gjør vi med grunnlag i de medfødte menneskelige strukturer. Derfor er disse nasjonale idéer de egentlige humane, mens venstreideologienes utopier, som er bygget på en bevislig falsk menneskeoppfatning, bare kan virkeliggjøres ved terror og undertrykkelse.

Mot venstreutopien «one-world» hevder vi den fedrelandsbundne og oppbyggende menneskeætt, eller, som Carl Schmitt har kalt det, «det nasjonale Pluriversum».

F&L: Hvordan vil De betegne mulighetene for dagens og morgendagens unge nasjonalisme i Vest-Tyskland?

H: Til tross for det siste valgnederlag som NPD led, har JN i 1972 hatt en overraskende og gledelig fremgang. Det gir grunn til håp.

Selvfolgelig nærer vi ingen illusjoner om vanskelighetene ved vårt foretagende. Vi kjenner hvilke overmektige krefter vi har å kjempe mot, vi vet vi har en lang marsj foran oss. Forbunds- dagsvalget har vist at vi intet kan vente oss av de borgerlige sentrumspartier CDU og CSU — hvis venstre-fløy knapt kan skilles fra SPD — i kampen for å skape en politisk jamvekt i dagens Tyskland. Vår oppgave og vår mulighet er å gjøre denne erkjennelse kjent i befolkningen.

F&L: Hvordan arbeider JN?

H: Vårt arbeide består i en kombinasjon av påvirk-

ning i bredden og elitedanning. Våre viktigste sosiale målgrupper er elever og læringer, egne programmer for disse grupper er utarbeidet. I fremtiden vil vi legge sterke vekt på det politiske skoleringsarbeide, med flere opplæringsseminarer o.l. Den organisatoriske oppbygning vil selvfølgelig også gå usvekket videre.

F&L: Problemer som henger sammen med den privatkapitalistiske økonomi, som f.eks. naturødeleggelse og de internasjonale kapitalbevegelser (dollarimperialisme), er idag åpenbare. Hvilke forandringer anser JN på dette område som nødvendige.

H: Jeg tror ikke at disse problemer er spesielle følger av privatkapitalismen. De foreligger i høyeste grad også i de kommunistiske østblokkstater.

Det som imidlertid er klart i våre vestlige samfunn, er at en stadig mer impotent stat i ekstrem grad har sviktet sine kontroll- og styrefunksjoner. En til guddommelighet opphøyet, hemningsløs og uorganisk, økonomisk vekst, har gjort produksjonen til mål i seg selv, og fjernet den fra det den skulle være: Middel til et menneskeverdig liv.

Det er ikke lenge siden at de som advarte mot naturødeleggelsen ble latterliggjort som høyre-radikale fantaster. Idag begynner erkjennelsen å bre seg at man ikke lenger kan la tingene drive. Men vi er ennå fjernt fra effektivt naturvern her i Vest-Tyskland. De nødvendige lovregler mangler, kompetansevirvaret mellom forskjellige institusjoner vanskeliggjør arbeidet.

NPD har også i særlig grad vendt seg mot den økende internasjonalisering av tysk næringsliv, særlig den amerikanske kapital representerer her en fare. Vi må få et øket samarbeide mellom eksportbedrifter innen samme sektorer.

NPD bekjenner seg til et visst privat initiativ i næringslivet, men dette må gå parallellt med en sosial forpliktelse. Vi kan ikke stole på kreftenes frie spill slik liberalistene krever det. Staten må lede økonomien, og bære det siste ansvar.

F&L: Nasjonalisme blir ofte likestilt med fremmedhat og sjåvinisme, og fremstilt som årsaken til de fleste kriger. Hvorfor er denne oppfatning falsk?

H: En grei regel lyder: Sjåvinisten undertrykker,

kosmopolitten bryter ned, nasjonalisten respekterer. I Vest-Tyskland har i kjølvannet av den amerikanske okkupasjon en storstilet ensretting funnet sted, og denne har satt sjåvinisme, nasjonalsosialisme og nasjonalisme i samme bås.

Men det må jo være klart at den som føler seg ett med sitt folk, nemlig nasjonalisten, minst av alle er villig til å kaste dette folk inn i en ny krig.

F&L: Finnes det en forskjell mellom den eldre og den nye Nasjonalisme?

H: Motsetningen mellom den gamle og nye nasjonalisme blir ofte fremhevet av yngre nasjonalister. Jeg holder imidlertid denne motsetning i det vesentlige for konstruert. Også en nasjonal tenkemåte, eller bedre: Den måten den konkret utformes og propaganderes på, forandrer seg i tidens løp. Dette er ikke noe særsyn, men en helt naturlig utvikling.

F&L: Hvordan bedømmer De den Nasjonaleuropeiske Ungdomskongress?

H: Jeg anser den første Nasjonaleuropeiske Ungdomskongress som fant sted her i München, som en brukbar begynnelse til et nærmere samarbeide mellom de unge nasjonalister i Europa. Kontaktnettene utenom kongressene må også styrkes, og de neste kongresser må forbedres enda mer. Således kan den Nasjonaleuropeiske Ungdomskongress bli et ypperlig redskap til å bekjempe den utbredte vrangforestilling at nasjonalister i forskjellige land må misforstå og bekjempe hverandre.

F&L: Kunne samarbeidet mellom tyske og skandinaviske ungnasjonalister styrkes, og eventuelt hvordan?

H: Ganske sikkert. Sammenlignet med vårt samarbeide med syd- og vesteuropeiske nasjonalister ligger kontakten med tilsvarende grupperinger i Skandinavia sterkt tilbake. Her har vi en felles oppgave som krever vår innsats. Dette samarbeidet kunne begynne med utveksling av skrifter, publisering av artikler og ærklæringer fra samarbeidspartnere i de egne presseorganer, og med gjensidig innbydelse og deltagelse i våre organisatoriske arrangementer.

F&L: Hvordan ser De som

Kong Haakon — —

(Forts. fra side 2)

for Narvik. Forvaltningen brøt sammen.

En rekke kapitulasjoner fulgte: Stavanger (23.4), Gausdal (28.4), Valdres (30.4), Bergen (1.5), Romsdal (2.5), Namsos (4.5), Trøndelag—Trondheim (5.5), O. B. Getz og Hvinden Haug (6.5) og festningen Hegra (9.5).

En bataljon av 6. divisjon understøttet franskmennene og polakene under kommando av general Béthouart ved fronten og Lord Corks overkommando i Harstad, og deltok i gjenerobringen av Narvik 27—28.5. Men 1. juni underrettet de allierte kong Haakon om at de trakk seg helt ut av Norge. General Carl Fleischer, sjefen for 6. divisjon, fløy 4. juni til Tromsø for å avtale med kongen og regjeringen om kapitulasjonen av sine soldater, som ikke hadde mere ammunisjon igjen.

9. juni fløy oberstløytnant Harald Wrede Holm etter ordre av general Otto Ruge, øverstkommanderende for de norske stridskrefter og nyutnevnt forsvarssjef i Narvik-området, for å ordne med kapitulasjonen for 6. divisjon med generalløytnant Eduard Dietl, den tyske troppefører, som var trengt tilbake langs malmbanen som fører fra Narvik til Sverige (Ofotbanen) av general Béthouarts sterkt overlegne tropper. Denne siste lokale kapitulasjon ble undertegnet i de tidlige morgentimer natten fra 9. til 10. juni av Harald Wrede Holm og Dietl i Bjørnefjell (Spionkop) i nærheten av den svenske grense.»

leder for de unge nasjonaldemokrater på EF, og resultatet av folkeavstemningen i Norge?

H: Jeg bejaer EF som et instrument til økonomisk styrkelse av Europa overfor øst og vest. Vi nasjonaldemokrater har imidlertid aldri hørt til dem som hengav oss til den illusjon at den økonomiske samling av Vest-Europa automatisk også ville føre med seg den politiske samling av Vest-Europa og senere av hele Europa. Utviklingen har gitt oss rett. Samtidens teknokratiske Europa er fjernt fra et politisk potent Europa.

Det negative utfall av folkeavstemningen i Norge turde vel ikke minst sees som en begrunnet motvilje mot denne teknokratiske tenkning. I så måte anser jeg beveggrunnene hos flertallet ved folkeavstemningen for positive.

På den annen side kan vi ikke bestride at det ennå frie Europa i en overskuelig fremtid atter må bli en ekte faktor i verdenspolitikken, hvis vi ikke skal bli et altfor lett bytte for en stadig mer pågående sovjetkommunisme.

FIDUS

Forfatteren understreker at det klart fremgår av avtaleteksten at dette var en lokal kapitulasjon og fortsetter:

«Derfor måtte det forfattes en omfattende kapitulasjonsoverenskomst som formelt godkjente de lokale kapitulasjoner og innbefattet spredte norske enheter med deres utstyr tilsjøs og tillands, mens luftvåpnet dengang var delt opp mellom marine og hær. En statsakt forekom åpenbart nødvendig for begge parter, spesielt da kongen i statsråd siden midt i mai forhandlet med Tyskland om opprettelsen av en demilitarisert sone i Nord-Norge, stående under norsk eller svensk oppsyn. Disse forhandlinger var ennå ikke avsluttet da beslutningen om kapitulasjon ble fattet 7. juni 1940.

Så langt er de vesentlige kjenns-gjæringer klare. Fra da av begynner det offisielle norske tåkeslør å legge seg over historieskrivningen — den jammerlige grunn til det er den kjenns-gjærning at Norge led et av de pinligste nederlag i krigshistorien, og dette har fremkalt et nasjonalt trauma som opp til denne dag belaster den norske samvittighet.»

Forfatteren slår ellers fast et avgjørende punkt som man alltid springer lettvtint over under vurderingen av kapitulasjonsavtalen og dens fortolkning, nemlig dette at det var Norge som erklærte å ville kapitulere og at det følgelig ikke i Trondheim dreiet seg om virkelige forhandlinger, men bare om å få de tyske betingelser diktert. Norge var jo, som regjeringen erklærte, ute av stand til å fortsette krigen og kunne ikke stille noen betingelser. Det er derfor den tyske forståelse av avtalen som er avgjørende, og det ikke bare slik det uttrykkelig fastslåes rent tekstmessig. Og den tyske undertegner, senere general v. Buschenhagen, har flere ganger skriftlig erklært at avtalen naturligvis gjaldt samtlige norske stridskrefter slik det heter i teksten. Hva eksilregjeringen, eller enkelte norske offiserer, måtte ha tatt for hemmelige forbehold i denne forbindelse er avtalemessig uten betydning.

Hewins utdyper forøvrig dette nærmere i boken og slår etter å ha gjengitt avtaleteksten fast, at «Det er ganske klart at dette er en formell, omfattende kapitulasjon, som ikke bare refererer seg til «samtlige» norske stridskrefter (land-, sjø- og luftstridskrefter), men likeledes til sivilbefolkningen. Selv med oppbydelse av all fantasi kan kapitulasjonen ikke betegnes som begrenset og «lokal» slik det

En jøde om jøder — —

(Forts. fra side 5)

laget sin egen — Auaris — ved Nil-deltaets østlige utkant, altså ved Middelhavet. Meget taler for at Hyksosherredømmet i Egypt bare var et underbruk av det Kretensiske Middelhavs-herredømme.

4) De «egyptiske plager» etc., som omtales i 2. Mosebok: Mygginvasjonen, paddeinvasjonen, gresshoppene, haggelen, mørket, havets unnviken, oversvømmelsen. På en egyptisk papyrus fra, ihvertfall omkring den tiden, klager en engstelig egypter over at «hele landet er fullt av lyd». Denne første historisk kjente beklagelse over støynivået skyldes ihvertfall ikke biltrafikk og jetfly, men den kan meget vel skyldes en truende vulkansk overtyre til en forferdelig katastrofe. På øya Martinique i det Karibiske hav hadde man en god del av sånt utover våren 1902. I byen St. Pierre hadde man også en stor invasjon av ag-

offisielle Norge hårdnakket hevder. Om en slik begrensning er det ikke tale og det ville også i den foreliggende militære situasjon vært meningsløst. Den siste «lokale» kapitulasjon var allerede på et tidligere tidspunkt samme dag blitt undertegnet i Bjørnefjell (Spionkop) og det ville være overflødig å gjenta den.

Videre er det ganske klart at Norge som stat ikke samtidig fortsatt kunne føre krig, som det offisielle Norge hårdnakket holder på, og på den annen side gjøre flyplassene Bardufoss og Skaanland anvendelige for Wehrmacht. (Avtalens § 5).

Likeså var det for Norge som stat umulig fortsatt «å føre krig», mens det understøttet Wehrmacht i beskyttelsen av statsgrensen (§ 7).

Det foran gjengitte er naturligvis bare utdrag av det nevnte nye kapittel i den tyske utgaven av Hewins' Quislingbok, så det er å anbefale at interesserte nordmenn som behersker tysk skaffer seg boken (Vår BOKTJENESTE kan være behjelpelig.) Den inneholder også et noe annet utvalg av billedstoff.

Ellers får vi jo håpe at boken får stor utbredelse i det nyomvendte Tyskland, som ellers så lett vint tuter med seierherrenes propaganda. På mange hold også når det gjelder Nasjonal Samlings og Quislings «landssvik». Det som fremholdes i boken vil kunne sette tingene på sin rette plass.

ressive maur og tusenben — livsfarlige for barn og spebarn. Det var bare et forvarsel. Den 8. mai sköt en flamme av glødende gass ut fra vulkanen Monte Pelé og drepte hver eneste innbygger i byen.

Santorineksplasjonen har simpelthen gitt verdenshistorien en annen retning. Den Kretensiske kultur som den satte punktum for, er et kolosalt arkeologisk forskningsfelt, som man såvidt har begynt å avdekke. Bare så meget synes alt nu å være klart: Denne kultur har dyrket den «store moder» og i det hele vært svært feminint preget. Den har uten tvil stått meget høyt i mange henseender.

Jeg holder det for sannsynlig at utgravningene av denne kultur kan ha et veridfullt budskap til vår tid, likesom utgravningene av Pompeii hadde til 17-hundretallet. En forbindelse synes det å være mellom den Minoiske kultur og «the Stonehenge» i England og Bretagne.

Eban gjør det klart for oss at det var utvandringen fra Egypt som gjorde Israel til en nasjon. At han ellers farer over det med en harelabb kan nok forsvares, ettersom stoffet hører til almenkunnskapene i Europa. Men det må allikevel være av en viss verdi å se disse begivenheter i sammenheng med den alminnelige verdenshistorie. Det kan også virke som litt av en tendens — om ikke hos ham, så hos hans kilder — når han distanserer såvel Israel fra Hyksos, jødernes utvandring fra Egypts frigjøring. Det så meget mere, som hans landsmann Josefus Flavius identifiserer Israel med Hyksos, og den amerikanske egyptolog Breasted sannsynliggjør — ganske overbevisende — at Israel har vært Hyksos forbundsfeller. De siste kamper mot Hyksos finner sted under Tutmosis den III, i Syria omkring 1450 f.Kr. Altså, etter bibelens kronologi: Omkring utvandringstiden.

Den neste «tabbe» er der sikkert ingen tendens bak. Side 212 heter det: Etter Napoleons endelige nederlag ved Waterloo undertegnet Frankrike i all hast fredsavtalene med de allierte europeiske makter. Det skjedde i mai 1814. Man ble enige om at verdensproblemerne skulle drøftes på bredt grunnlag, først ved en kongress i Wien senere på året. Et av de viktigste saksområder på Wienerkongressen var» osv. Slaget ved Waterloo fant sted 18. juni 1815,

og da var det akkurat 8 dager siden Metternich hadde hevet kongressens siste møte og hadde fulgt sine gjester til grinden, og ut til de ventende landauere.

Eban siterer også Churchill: «... Gud gjør mot folkene hva folkene gjør mot jødene.» Klart at Eban synes det er godt sagt. Og det kan vel være at Gud har hatt en finger med i spillet ved Hitler-Tysklands nederlag. Men da han, pr. definisjon, er evig og allesteds nærværende, foruten almektig, kan det ikke være lett for hverken Eban eller Wiesenthal å skaffe ham alibi for det som har skjedd med jødene ned gjennom tidene, f.eks. også i vårt århundre. Kort sagt: **Han hører hjemme på Wiesenthals liste over krigsforbrytere!**

Det spørs om ikke et annet, og kanskje fruktbarere bibelsk resonnement her ville være på sin plass: **Herren straffer avgudene med deres dyrkere og dyrkerne med deres avguder.**

Jødene har arbeidet seg inn i folkenes forestillingsliv og stillet seg i brennpunktet for deres interesse på en plass som er typisk for avguder. Så lenge det fortsetter er de en plage for folkene og folkene for dem.

Oscar Aall

De som intet har forstått

Når negrene privilegieres i USA så jubler de, og kaller det «likestilling».

Når Willy Brandt og hans agenter driver billigsalg på Tyskland så jubler de og kaller det «avspenning».

Når finansfyrstene underordner seg Europa så jubler de og kaller det «europeisk samarbeide».

Når velstanden tyter ut av ørene på et samfunn i forråtnelse så jubler de og kaller det «fremskritt».

Hvem er de? Jo det er en söt organisasjon som bærer det stolte navn «Unge Høyre».

Men den er hverken ung eller høyreorientert. Den består av pene menn født i aldrende tilstand, fra de mest konforme deler av borgerskapet.

Den har sett det som sin hovedoppgave her på jord å oppøve kjærlighet til vårt «demokrati» og til vår velferd. Unge Høyres konservatisme er ensbetydende med kjærlighet til det vi har. Det vi har er bra, fordi vi nu engang har det.

For ungdommen - - VIETNAM —

DEMOKRATIETS «GASSKAMMER»?

Vietnam er ikke lenger et land. Det er et sønderskutt, terrorbombet og forgiftet problem. Det er verdens dårlige samvittighet, USA's blåmandag og — det kan komme til å bli det demokratiske systems hittil største belastning.

På tross av de venstreradikales rop om «den fascistiske staten USA's krigføring i indo-china», så vet vel de fleste at USA er et demokrati — og det i høyeste grad. Når man diskuterer Nasjonalsosialismen så er det alltid kun én ting våre motstandere virkelig mener å ha greie på — gasskammermyten. Vi vet at utryddelse av mennesker i den påståtte planlagte og utførte skala ikke har funnet sted, men dette har likevel stemplet Nasjonalsosialismen og overskygget alle de sosiale goder som ble fremmet av denne bevegelse. Nå har demokratiet også fått sitt gasskammer. I demokratiets og Guds navn har USA pøst ut tonnevis av bomber over et fattig bondefolk. Kvinner og barn blir sprengt i filler, soldater i harsjrus skyter sine offiserer i ryggen, bordeller og barer skyter i været — demokratiet fører krig.

Nå skal man selvsagt ikke være blind for de protester andre demokratier har kommet med etter de siste kraftige bombe-raidene. Man må selvsagt ikke bombe mye i en demokratisk krig — bare litt. For et hykleri dette system er! De vestlige land dolker gladelig sin allierte i ryggen nå — velgerne har sett på TV at bombene dreper! Dessverre glemmer man stadig å nevne hva som antagelig vil skje den dag USA sender sine degenererte tropper hjem. Kommunistene dreper også.

Hvilken stilling skal man da egentlig ta til denne krigen? Etter Praha-prosessene i 1952 ga Arbeiderpartiet ut en brosjyre som konkluderte med at «kommunismen bygger på løgn og mord». Idag vil man gi kommunismen mulighet til å svelge hele Vietnam. Hva er best — demokratisk folkemord med

Dette selvtillfredse statusquo-elskende Unge Høyre er et sykdomstegn. De mennesker som vil bevare et døende samfunnslegeme fortjener bare vår forakt eller i beste fall vår latter.

En rugende latter til de pene, små menn i slips, som intet har forstått.

Ulf Grjotheim

bomber eller kommunistisk folkemord slik vi kjenner det fra Ungarn og Tsjekkoslovakia?

Brønnøy N.U.F. til rettssak mot S.F.U.

— «vi vil begjære straff for ærekrenkelse, samt kreve offentlig tilbakekallelse!»

Nasjonal Ungdomsfylkings lokale lag i Brønnøysund har i løpet av høsten skrevet en rekke innlegg i «Brønnøysunds Avis». Et lite seriøst innlegg om u-hjelp ble bl.a. premiert med medlemskap i Dagbladets Dusteforbund. (Velkommen!) Et annet innlegg krevde rettferdighet for Frontkjemperne. Dette førte til en rekke motinnlegg, hvor man bl.a. ba NUF-folkene om å «be Mor Norges djerne sønner om tilgivelse, de som ga oss landet tilbake.»

Alle innleggene fra N.U.F.'s side var bare undertegnet med initialer. Nå har tydeligvis det lokale lag av S.F.U. funnet det nødvendig å avsløre for alt folket hvem som skjuler seg bak disse initialer. De farlige «nazistene» måtte avsløres! Og hvordan gjør man det på beste måte? Jo, man sprer stensiler med bildet av Adolf Hitler med initialene «avslørt» som forskjellige navn — og dette gjør man på en av byens kaféer! Stensilen bar ingen underskrift.

Nå har de berørte N.U.F.-folk tenkt å anmelde saken til politiet og begjære de ansvarlige straffet for ærekrenkelse og samtidig be om en offentlig tilbakekallelse.

DER BRAUN

Dagen etter den vellykkede Apollo-landingen på månen, ba sjefen for Romfartssentret i Huntsville, Alabama, Wernher von Braun, de 63 924 medlemmene av staben til en liten festligholdelse av begivenheten.

Da alle videnskapsmennene hadde tatt plass på Huntsville Baseball Stadion gikk von Braun til mikrofonen og holdt en begeistret tale:

— Mine dear colleagues and co-citizens! Dzis ist a great day for us. Our beloved flag up dzere on tze Moon ist a symbol of America's technological superiority! Mine friends, we haf made it! Long lif American science!

På dette tidspunktet lente en av de forsamlede videnskapsmenn seg over mot sin sidemann og hvisket:

— Du Fritz, was hat der Braun gesagt?

(Fra «Minut», Danmark.)

Hitler — —

(Forts. fra side 1)

men beretter om hendelsene i «Führerbunker» i Berlin, og den kjente skuespiller Alec Guinness spiller Hitler så frapperende som ingen har gjort det før ham. Bildet til denne tekst er fra denne film.

BBC arbeider ellers med en fjernsynsserie om Hitler på hele 52 avsnitt. Den skal gi tilskuerne et inntrykk av Hitlers hele liv gjennom 52 sendinger, visstnok med en pr. uke, og vil da strekke seg over et helt år. Kjenner vi norsk TV rett er det vel høyst tvilsomt om vi får del i serien her i Norge.

Andre filmer og fjernsynsfremvisninger viser en mere enn 80 år gammel Hitler som streifer rundt i den søramerikanske jungel etter beste Wiesenthaloppskrift. Eller de undersøker redsels spørsmålet: «Hvis England hadde falt.»

Toppen danner vel imidlertid et studentteater som hadde en forestilling under festspillene i Edinburgh. Man viste «Adolf Hitlers Pasjon». Fritt etter Oberammergau. Med Göring som Peter, Nürnbergprosessen som forhandlingene for Pontius Pilatus og andre lignende paralleler. Det skal medgis at forestillingen ingen suksess ble.

Enkelte London-aviser tolker åpent dagens kretsing om Hitler som en ubevisst alminnelig lengsel etter en sterk mann som skal befri dem fra dagens verden av terror, uorden og lovløshet.

Kanskje de har rett.

Slik forføres — —

(Forts. fra side 5)

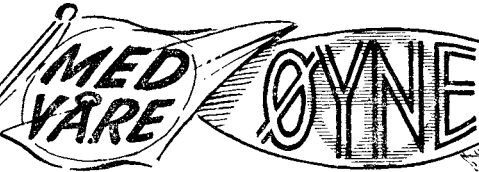
piken, mens kompisen gjør sitt for å få satt igang en virkelig raseblandings-manøver.

Malomoto understreker videre at den beste tiden man kan forsøke seg på en fredskorps-pike, er den aller første uken etter at hun er kommet til stedet. «Da er alt opprøret mot amerikansk rassisme, umenneskelighet og liberalistisk schizofreni på topp hos henne. Det enkle og likefremme resultat av dette er at hver eneste fredskorps-pike vil gi bevis for sin personlige selvstendighet ved å tilby de svarte sitt vennskap», skriver Malomoto til slutt.

KJØPES

Hird og SS-uniformer, samt medaljer, ordner og emblemer ønskes kjøpt av samler.

Henv. bladets eksp.

KOMMUNISTENE STEMTE FOR MUSSOLINI-MASOLEUM

Kommunestyret i Mussolinis fødeby Predappio — som har rødt flertall har besluttet å bygge opp igjen den tidligere diktators gravkapell som for en tid siden ble ødelagt med sprengstoff. Omkostningene beløper seg til over 100 000 kroner. Også kommunistene stemte for dette med den skinnhellige begrunnelse at enhver død har krav på alminnelig aktelse. Den virkelige grunn var imidlertid at omsetningen på stedet holdt på å bryte sammen etter at det ikke lenger foregikk noen valfart til Mussolinis grav.

HETSEN MOT HELLAS

Det er skuffende å se at også vår nye utenriksminister Vaarvik fortsetter tradisjonen med hetsen mot vår NATO-partner Hellas, som er en av hjørnepillarene i NATO. Riktignok dro han ikke åpenlyst i felten mot «oberstene» under siste NATO-møte, men han antydde det slik at ingen kunne misforstå det, hevder han selv. Og hans kollega i Bonn har iallfall tydeligvis ikke misforstått hverken Vaarvik eller hans røde kolleger i andre land. Ialffall ble det greske flagg firt foran Bundeshaus under møtet i slutten av november. Den greske regjering protesterte naturligvis mot denne uhørte diplomatiske krenkelse, men Bonn undskyldte seg med at det var forskjellige NATO-representanter som hadde ønsket det! Det er ikke uten grunn, synes vi, at DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG om Bonn i et tilsvarende tilfelle under såkalte «felleseuropeiske» foranstaltninger ville ha etterkommet ønsket om å fjerne Sovjetsamveldets flagg, eller for den saks skyld DDR's. For ingen av disse land har vel egentlig noe de skulle ha sagt når det gjelder diktatur?

HOFFNARRER I BUNDESTAG?

I «Deutsche Wochenzeitung» leser vi at Willy Brandts medsammenstørne, polit-kosmetikeren Scheel, skal ha uttalt om en Barzel-Strauss-regjering, at den «var den elendigste siden Caligula utnevnte sin hest til konsul». Hertil skal så Strauss ha replisert, at «stillet overfor et valg om å akseptere en hoffnarr av typen Scheel eller utnevne en hest til konsul, ville Caligu-

la sikkert ha foretrukket hesten».

KLART OG TYDELIG

I en tale til sin valgkrets har den sydafrikanske statsministeren Vorster, på ny klart og ettertrykkelig erklært:

1. Syd-Afrika anerkjenner ikke FN-vedtaket om at mandatet over Sydvest-Afrika er opphørt.
2. Syd-Afrika aksepterer ikke FN's standpunkt om at Sydvest-Afrika er ett land med ett folk.
3. Syd-Afrika er ikke villig til å fire på dette punkt.

D'herrer krigshissere og yrkesbrølere i New Yorks glasspalass kan bare notere seg dette, uttalte han. Som de fleste vil vite, står i Syd-Afrika omkring 11 millioner negre og diverse andre mindre folkegrupper overfor bare over tre millioner hvite. Må vi også i Norge få 11 millioner svartinger før Ola finner det aktuelt å verge sitt rom og sitt blod?

BARE NO'N ITALIENERE!

Det er stor ståhei om dagen på grunn av en del såkalte uganda-asiater, som er blitt landsforvist av den forvirrede protentaten Amin i Øst-Afrika. Anledningen er kjærkommen for et vel-smurt propaganda-apparat, som lar oss få lekse på lekse om de stakkars farvede og alle våre plikter etc. overfor dem.

Da den 29-årige villstyringen av en oberst Kadhafi, som har makten i Libya, sparket ut nesten 20 000 italienere i 1970 og på omtrent de samme forutsetningene som Idi Amin, var det merkelig nok ganske tyst i våre massemedier. Men så dreide det seg jo heller ikke om slike dyrbare medmennesker, som bare er litt anderledes utenpå. Det var bare noen ubetydelige italienere, noe skarve hvitt overklassekrapyl, som fikk sin velfortjente bekomst.

MODERNE LIVEGENSKAP

Fra et lite blad som heter «Familien og Samfunnet» henter vi følgende lille tankevekkende stykke: Hvis en skatteyter med en gjennomsnittsinntekt på 28—29 000 kroner skaffer seg en ekstraintekt på kr. 100,—, vil det offentlige legge beslag på følgende:

Kommuneskatt kr. 20,—
Statsskatt kr. 10,—
Felleskatt kr. 3,—
U-hjelpskatt kr. 1,—

Folketrygdsavgift kr. 7,70

Tilsammen blir dette kr. 41,70. Men da har arbeidsgiveren betalt kr. 13,— og stat og kommune kr. 2,25 hver i tillegg til folketrygdavgiften, slik at totalbeløpet blir kr. 59,20.

Men det stakkars skatteobjektet er ikke ferdig med det. Hvis han eller hun begir seg ned til butikken for å handle en skvett, vil det i såkalt moms forsvinne ytterligere nesten 12 kroner. For ikke å snakke om hvis vedkommende kjøper polvarer. En flaske whisky vil resultere i det 3—4-dobbelte beløp, og da er snart hele hundrelappen tilintetgjort.

Med en slik utvikling vil vi formodentlig snart bare ha suppekupongen igjen, og ellers være fullkomment «integrert» i det bekymringsfrie og helsosialistiske samfunn.

KOMMER 30-ÅRENE TILBAKE?

Konkursene og bedrifts-nedleggelsene begynner å bli skremmende dagligdags, og folk flest nærer nok bekymring for hvordan det fremtidige arbeidsmarkedet vil komme til å arte seg. At vår industri ikke får avsatt sine varer, er vel en naturlig følge av bl.a. at u-hjelpen har forsynt våre tidligere eksportmarkeder med fabrikker, som nu leverer det norsk industri tidligere solgte dit. Og på hjemmemarkedet viser Ola Nordmann som vanlig sin «nasjonale holdning» ved helst å kjøpe utenlandske greier, det er som kjent så meget gildere.

Tradisjonelt ligger vi noen år etter svenskene også i denne «utviklingen», men snart kan vel også norske arbeidere si som en av sine svenske kollegaer, da han skrev til daværende statsminister Erlander: «Jeg har italienske sko, portugisisk undertøy, jugoslavisk skjorte, engelsk dress, japansk lommebok og svensk — arbeidsledighetskort.»

VÅRE NESTE OG VÅRE NEST-NESTE

Under skytingen på flyplassen Fürstenfeldbruck ved München under den siste Olympiaden, omkom som kjent den tyske politiobermeister Anton Fliegerbauer. Ved siden av en månedspensjon på DM 750,— ble hans enke innrømmet en engangserstatning på DM 20 000. For hver og en av israelerne, som også mistet livet un-

der denne kommandoaksjonen, har bundesregjeringen derimot utbetalt DM 300 000 pr. person. I det venstreforvridde Bonn-regimets øyne er altså et israelsk liv verd 15 ganger så meget som et tysk. Hva er det man mener et nymotens ord kaller slik praksis igjen? Er det ikke noe med diskriminering . .

SCOTLAND THE SLAVE

William Wolfe, formann i Scottish National Party (300 000 stemmer ved siste parlamentsvalg) uttaler forbindelse med Storbritannias inntreden i Fellesmarkedet: «Vi skotter har måttet leve i fellesmarkedet med engelskmennene siden 1706 og har tvilsomme erfaringer.» Dette medlemskapet ble for skottenes vedkommende ikke gjennomført ved folkeavstemning, så denne uttalelsen bør tas ad notam av dem som vil ha oss inn «bakveien».

Tor Hovbakken

At man gir avkall på å drive verdenspolitikk, vil ikke si det samme som at man unngår følger av den.

(Oswald Spengler)

MATFISK

Grunnet dårligt fiske kan je dessverre ikke levere matfisk før vinteren 1973 og tørrfisk før juni-juli 1973. Nytt avertisement vil bli innlagt i Folk og Land over produkter og priser på nyåret 1973.

8363 Tangstad 2/12 1973

Gottfred Angelsen

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlande kr. 40,— pr. halvår. I nøytral omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo